

Rom 16, 7

7: Hils Andronikus og Junias, mine landsmenn og medfanger, som er høyt aktet blant apostlene. De var også i Kristus før meg. (Her heter det i COR's Bibel: "mina fränder och medfångar").

I sin kjærlighet nevner Paulus først Andronikus og Junias, som hans "fränder" eller slektninger. Dette betyr ikke, som enkelte mener, bare at de var jøder (som i kap. 9: 3), men handler virkelig om et nærmer slektskap. Det ser vi av at Paulus bruker denne betegnelsen spesielt på Andronikus og Junias. Hvis det bare hadde vært tale om "landsmenn", så ser vi jo at mange av de andre han nevner her var jøder, som f. eks. Akvilas og Priskilla (Apg 18: 2) m. fl ... Andronikus og Junias var altså i en mer markert betydning hans slektninger. Så nevner han da også dette. Gjennom alt merker vi hvordan Paulus har vært opptatt med å omtale og fremheve hver enkelt av brødrene. Dette viser også den kjærligheten vi ganske riktig skal ha til våre slektninger. Alle kristne er rett nok brødre. Men dette behøver ikke å hindre noen i et særlig varmt forhold til våre slektninger. Gud er jo den som selv har knyttet slektskapsbåndene mellom menneskene.

Dette er også viktig å merke seg, for det gjendriver den oppfatningen at alle jordiske slektskapsbånd liksom skal oppheves, eller måtte vike for det dype, åndelige slektskapet mellom Guds barn. Mine medfanger. Vi vet ikke når, hvor og på hvilken måte disse apostelens "slektninger" hadde vært fanger sammen med ham, bare at dette har skjedd. Og det å være en fange for Kristi skyld, er en stor ære. For på samme måte som det som blir satt høyt blant menneskene er en styggedom for Gud (Luk 16: 15), så er også dette, som i menneskers øyne er en vanære, den høyeste utmerkelse innfor Gud.

som er høyt aktet blant apostlene. At Andronikus og Junias var "høyt aktet" blant apostlene, viser at de har hatt et nært kjennskap til Kristi apostler, og vært spesielt avholdt av disse. Uten tvil på grunn av deres troskap, kjærlighet og nidkjærhet for Kristi sak (som jo også hadde ført dem i fengsel sammen med Paulus). Ettersom de er blitt omvendt før Paulus er det også ganske trolig at de har vært blant disse "tilreisende fra Rom" som på den store pinsedagen fikk oppleve at forkynnelsen "skar dem i hjertet". Deretter har de så vendt tilbake som kristne til Rom, og blitt de første frøkorne fra evangeliets gode sæd. Når så senere slektningen deres, Saulus, ble forvandlet fra en fryktelig forfølger til en stor apostel, har de oppsøkt ham, og så også fått lide sammen med ham. Men Paulus gir dem ennå et skussmål: De var også i Kristus før meg. Se denne kostelige ydmykheten; at den store apostelen også vil føye dette til at Andronikus og Junias var blitt forenet med Kristus før ham! Det er helt tydelig at han sier dette for å ære disse to, og setter dem høyere enn seg selv. Måtte vi også huske slike lærdommer!